

Arrest

nr. 302 403 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 20 september 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 april 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 9 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Niazaistam, waarbinnen u tot de Noorzais behoort. U hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd geboren in Walaiti (district Behsud, provincie Nangarhar), waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan in 2012, al verbleef u hoofdzakelijk in Kabul voor uw werk. U hebt een vrouw en een zoon, die momenteel allebei in Pakistan verblijven.

U ontmoette uw latere vrouw in 2008. U vroeg verschillende keren om haar hand in 2009 en 2010, alvorens met haar naar uw dorp Walaiti te gaan in 2011 en daar met haar te huwen. Haar familieleden vielen jullie hiervoor lastig. Na het falen van een jirga om dit probleem op te lossen, stapten jullie naar de autoriteiten, die tussenbeide kwamen en uw schoonfamilie tot kalmte wisten te brengen.

U bouwde aan het einde van de jaren 2000 een carrière uit in de televisiesector, hoofdzakelijk achter de schermen. U werkte eerst voor Shamshad News. In die periode ontving u twee dreigbrieven van de taliban, één in 2009 en één in 2010. In 2011 stapte u over naar Maiwand onder druk van de dreigementen. Toch werd u daarna nog opgebeld door uw belagers. Later maakte u op vraag van Kabul News de overstap naar die zender. Tijdens uw periode in de media werd een zelfmoordaanslag gepleegd tegen uw zender en werd Kabul News aangevallen. In 2012 werd uw collega N.H., afkomstig van hetzelfde dorp als u, vermoord. Uw vrouw bracht u hiervan op de hoogte en u vluchtte weg uit Afghanistan.

Ongeveer een decennium later, na de machtsovername door de taliban, verhuisden uw vrouw en zoon naar Pakistan, omdat de taliban van uw vrouw eisten dat ze met één van hen zouden trouwen –ze beschouwden jullie huwelijk immers als niet meer geldig. Ook haar eigen familie begon haar in die periode opnieuw lastig te vallen.

Na een verblijf van ongeveer een jaar in Pakistan kwam u naar Europa via Iran en Turkije. Via Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije reisde u naar Oostenrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende in 2013. In 2018 vertrok u uit Oostenrijk, na een negatieve beslissing over uw verzoek. U reisde via Duitsland naar Frankrijk, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende op 20 juli 2018. Na verblijf van ongeveer drie jaar en een weigeringsbeslissing van de Franse autoriteiten, reisde u op 19 september 2021 naar België, waar u de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban en door uw schoonfamilie.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een certificaat van uw tewerkstelling bij Shamshad Television, uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), twee foto's van uw zoon, vier foto's van u bij Shamshad Television in het gezelschap van cricketspelers, drie foto's van u bij Shamshad Television in het gezelschap van muzikanten en een foto van u in uw werkomgeving. De foto's zijn uitgeprinte documenten. U legde als antwoord op de notities van het persoonlijk onderhoud ook een scan van diezelfde notities voor, zonder enige toelichting of commentaar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst moet vermeld worden dat uit een opzoeking in het Eurodacstelsel, uw eigen verklaringen en informatie uit andere EU-lidstaten blijkt dat u in zowel Oostenrijk als Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende (DVZ p 10, NPO p 8-9, asiëldossier Frankrijk). U verbleef in het kader van deze procedures ongeveer vijf jaar in Oostenrijk, ongeveer van 2013 tot 2018 (DVZ p 14) en ongeveer drie jaar in Frankrijk, ongeveer van 2018 tot 19 juli 2021 (DVZ p 15). In beide landen werd u geïnterviewd en ontving u een beslissing ten gronde (NPO p 8-9).

Uit uw Franse dossier, dat het CGVS kon inkijken, blijkt dat u daar ook de oorspronkelijke beslissing van de Office Française de Protection des Réfugiés et Apatrides (OFPRA) in beroep aanvocht bij de Court Nationale du Droit D'Asile (CNDA) (arrest CNDA 07.10.2019). U maakte bovendien gebruik van de meervoudige procedure (beslissing OFPRA 02.09.2020) en ging in beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen door OFPRA betreffende uw volgend verzoek (arrest CNDA 16.10.2022). U erkent bovendien zelf dat u in Frankrijk gebruik maakte van de beroepsprocedure (NPO p 19).

Samengevat dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming in België volgt op twee jarenlange procedures in andere EU-lidstaten, waarbij uw verzoek ten gronde werd behandeld en waarbij u op de hoogte was van alle procedurele en juridische middelen die ter uwer beschikking stonden en daar ook gebruik van maakte. U hebt dus ruimschoots de kans gekregen om uw vrees voor vervolging bij terugkeer kenbaar te maken aan verschillende Europese autoriteiten. Indien nodig kon u onduidelijke, tegenstrijdige of onaannemelijke elementen ophelderen en bijkomende stukken ter staving verzamelen en voorleggen. Dat u in België andermaal een verzoek om bescherming indient en aldus het hele proces opnieuw begint, suggereert een zeker opportunisme dat niet strookt met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Indien u daadwerkelijk over gegronde elementen beschikte om de genomen beslissingen in Oostenrijk en Frankrijk te laten rechtzetten, had u die immers in die landen zelf kunnen aanhalen. Dat u dat naliert en er in de plaats daarvan voor opteerde een nieuwe procedure te beginnen in België – overigens nog voor uw laatste beroepsprocedure in Frankrijk afgerond werd (arrest CNDA 16.10.2022)- tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw vrees aan.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Oostenrijk en Frankrijk in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt namelijk op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas dat u bij uw verzoek in België schetste, grondig verschilt van de asielmotieven die u aanhaalde bij uw verzoek in Frankrijk in 2019, zoals blijkt uit uw Franse dossier. Dat dossier bevat uw originele interview bij OPFRA, net als de initiële weigeringsbeslissing van OPFRA, de niet-ontvankelijkheidsbeslissing betreffende uw volgend verzoek, en de arresten van CNDA in de beroepsprocedures die u aanspande tegen beide beslissingen van OPFRA.

Bij zowel uw verzoek in Frankrijk als uw verzoek in België haalt u twee problemen aan: bedreigingen door de taliban omwille van uw werk in de televisiesector, en problemen met uw schoonfamilie omwille van hun afkeuring van uw huwelijk met uw vrouw. Het gewicht dat u in beide procedures toekende aan die beide problemen verschilt echter sterk en het verloop van de feiten stemt onderling niet overeen.

Toen u in Frankrijk gevraagd werd om uit te leggen waarom u Afghanistan had ontvlucht, schetste u de volgende keten van gebeurtenissen: uw probleem was dat u hield van een meisje en met haar wilde huwen, maar dat haar familie tegen dat huwelijk gekant was. U vroeg meerdere keren om haar hand en uiteindelijk ging u met haar naar uw dorp. De politie werd door haar familie op jullie afgestuurd (NPO Frankrijk p 10). U vluchtte op 28 juni 2011 met uw oom, vrouw en moeder uit Afghanistan, naar Pakistan, waar u verbleef tot de derde maand van 2013 (NPO Frankrijk p 9). Uw oom keerde in die periode terug naar het dorp in Afghanistan, waar verzoeningspogingen tussen uw familie en die van uw echtgenote op niets uitdraaiden. Uw oom keerde terug naar Pakistan, maar werd daar vermoord door personen die daarvoor betaald werden door uw schoonfamilie. U vertrok uiteindelijk uit Pakistan omdat het leven daar moeilijk was (NPO Frankrijk p 10).

U had volgens uw verklaringen in Frankrijk eerder problemen gehad met de taliban, die u dreigbrieven hadden gestuurd omwille van uw werk bij de televisie. Toen u bij Shamshad News werkte, had u twee dreigbrieven ontvangen, wat u aanspoorde om van werkgever te veranderen (NPO Frankrijk p 11).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat, hoewel u uw problemen met de taliban weliswaar vermeldde in Frankrijk, geenszins uit uw verklaringen blijkt dat deze problemen de eigenlijke aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan. U vermeldde ze niet toen u de vraag gesteld werd 'Om welke redenen hebt u uw land verlaten?'. Uw antwoord op die vraag focuste exclusief op uw schoonfamilie (NPO Frankrijk p 10) en gevraagd wat u vreesde bij terugkeer naar Afghanistan, sprak u helemaal niet over de taliban (NPO Frankrijk p 11). U noemde de problemen met de taliban initieel slechts als verklaring waarom u naar Kabul News overstapte (NPO Frankrijk p 8) en kwam er slechts op terug omdat de interviewer er u expliciet naar vroeg (NPO Frankrijk p 11).

Uw verklaringen in België vormen op dit punt nagenoeg het spiegelbeeld van die in Frankrijk. U vermeldde de problemen met uw schoonfamilie niet bij de DVZ, ook al werd daar expliciet gevraagd of u nog andere problemen had en of nog iets wilde toevoegen (vragenlijst CGVS bij DVZ, vragen 4,5,7 en 8). U haalde tijdens uw onderhoud bij het CGVS weliswaar aan dat u deze problemen niet had verteld bij DVZ omdat u daar kort moest zijn (NPO p 3-4), maar gevraagd waarom u Afghanistan ontvluchtte vertelde u ook bij het CGVS spontaan enkel over uw problemen met de taliban (NPO p 15-16).

Slechts wanneer er u gevraagd werd of u naast uw problemen met de taliban nog vluchtmotieven had, noemde u de problemen met uw schoonfamilie maar zei u dat u die niet wilde delen. U stelde dat u het niet over die problemen niet wilde hebben, omdat die persoonlijk waren en omdat ze in Oostenrijk en Frankrijk geen verschil hadden gemaakt. Meer zelfs, u twijfelde of u deze kwestie wel wilde bespreken omdat u vreesde dat dit tot een negatieve beslissing zou leiden. Pas toen u gewezen werd op uw plicht om mee te werken en alle relevante elementen in uw verzoek om bescherming te vermelden, stemde u in om het over de problemen met uw schoonfamilie te hebben (NPO p 16-17).

Deze discrepantie tussen het belang dat u hechtte aan beide problemen in Frankrijk en België ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees en de feiten die tot die vrees geleid zouden hebben. U verklaarde immers dat u in Frankrijk en Oostenrijk hetzelfde vertelde als in België (NPO p 18).

Dat u bovendien opzettelijk uw problemen met uw schoonfamilie wilde verzwijgen om de beslissing te beïnvloeden, hoewel u die problemen zelf relevant achtte voor uw verzoek (NPO p 16-17), getuigt van een gebrek aan medewerking bij de beoordeling van uw verzoek.

Niet alleen het gewicht dat u toekent aan beide problemen verschilt sterk tussen uw verklaringen in Frankrijk en die in België. De versie van de feiten die u in België schetste, is op tal van cruciale punten anders dan de versie die u in Frankrijk ophing. U vermeldde de moord op N.H. nooit toen u in Frankrijk gevraagd werd te vertellen over uw problemen met de taliban, net zomin als de verscheidene aanslagen die u in België aanhaalde. U haalde in Frankrijk zelfs geen problemen met de taliban aan na uw overstap naar Kabul News (NPO Frankrijk p 11, NPO België p 3-4, p 16). In Frankrijk verklaarde u op bovendien op 28 juni 2011 vertrokken te zijn uit Afghanistan (NPO Frankrijk p 9), in België verklaarde u dat dat in 2012 gebeurde (NPO p 12).

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat enkele kleinere elementen eveneens verschillen in beide versies, zoals bijvoorbeeld de chronologie van de dreigbrieven van de taliban: volgens uw verklaringen in België zou u uw eerste dreigbrief van de taliban ontvangen hebben in 2009 (NPO p 15-16), in Frankrijk was dat eind 2010 (NPO Frankrijk p 11). In tegenstelling tot in België (NPO p 12) vertelde u overigens in Frankrijk nooit dat u voor Maiwand Television en Shams Production werkte (NPO Frankrijk p 8).

Deze opeenstapeling van tegenstrijdigheden ondermijnt wezenlijk de geloofwaardigheid van uw relaas in België. Geconfronteerd met de twee volkomen verschillende versies die u in België en Frankrijk bracht, stelde u dat u uw beide problemen in beide landen vermeldde (NPO p 18-19). Toen u er echter op gewezen werd dat u in Frankrijk duidelijk te kennen had gegeven dat u Afghanistan verliet omwille van de problemen met uw schoonfamilie, verklaarde u dat de Franse autoriteiten meer aandacht besteedden aan uw persoonlijke problemen (NPO p 19). Dat neemt echter niet weg dat u zelf die persoonlijke problemen aanhaalde als eigenlijke reden van uw vertrek (NPO Frankrijk p 10) en dat het verloop van de gebeurtenissen op tal van essentiële punten sterk verschilde in beide versies.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat de ernstige contradicties tussen uw verklaringen in België en die in Frankrijk niet ophouden bij het moment van uw vlucht uit Afghanistan. Deze contradicties versterken andermaal het beeld dat u bereid blijkt de autoriteiten te misleiden bij hun behandeling van uw verzoek.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat u nooit in Pakistan was geweest (DVZ p 6, p 14). Bij het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u slechts een tweetal weken in Pakistan verbleef toen u in het gezelschap van een smokkelaar van Nimroz naar Iran werd gebracht (NPO p 8). Uit uw Frans dossier blijkt echter dat u 1 à 2 jaar verbleef in Pakistan (NPO Frankrijk p 6, p 9), waar u ging wonen met uw familie (NPO Frankrijk p 10). Meer zelfs, u woonde daar al gedurende het volledige jaar 2012 (NPO Frankrijk p 9), volgens uw verklaringen bij het CGVS net het jaar waarin nieuwe ontwikkelingen in Afghanistan u uw thuisland deden ontvluchten (NPO p 16).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u uiteindelijk ook bij het CGVS dat u een jaar in Pakistan verbleef (NPO P 18-19). Gevraagd waarom u daarover eerder valse verklaringen aflegde, stelde u dit feit niet wilde delen omdat men in Frankrijk en Oostenrijk had gezegd dat u in Pakistan zou kunnen verblijven en dat u vreesde dat u in België dezelfde mededeling zou krijgen (NPO p 19).

Er dient echter te worden benadrukt dat u zowel bij de DVZ (p 1) als bij het CGVS (NPO p 2) duidelijk werd gemaakt dat u de waarheid diende te vertellen, en dat u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelfs uitdrukkelijk werd gewezen op uw plicht om eerlijk te zijn over uw eerdere verblijfplaatsen (NPO p 2). Ook blijkt uit geen van de beslissingen van OFPRA of arresten van CNDA dat Pakistan ooit door de Franse autoriteiten werd voorgesteld als een legitiem beschermingsalternatief voor u, in directe tegenspraak met uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde bovendien in België dat u in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende in 2013 (DVZ p 10, NPO p 8), wat ook blijkt uit een opzoeking in de Eurodac-database. U verbleef in het kader van dat verzoek ongeveer vijf jaar in Oostenrijk (DVZ p 14). In Frankrijk stelde u echter dat u in die periode ongeveer vier jaar doorbracht in Turkije, en verzweeg u dus uw langdurige verblijf in Oostenrijk (NPO Frankrijk p 9).

Uw advocaat haalde aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt op grond van uw langdurig verblijf buiten Afghanistan, waarvan een groot deel in het Westen (NPO p 21). Wat betreft deze vage en algemene verwijzing naar een lang verblijf in Europa, verwijst het CGVS naar de analyse van terugkeerders aan het einde van deze beslissing.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dus dat het Vluchtelingenstatuut niet aan u kan worden toegekend, aangezien u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt uw eigen taskara voor. Die kan echter hoogstens uw eigen identiteit staven, een punt dat niet door het CGVS wordt betwist.

U legt een certificaat van Shamshad Television voor. Het gaat echter om een eenvoudige brief, die bijzonder eenvoudig te vervalsen is. Uit de datum blijkt tevens dat deze brief werd opgesteld jaren na uw vertrek uit Afghanistan, en kennelijk op uw verzoek. Aan dergelijke gesolliciteerde brieven kan sowieso maar weinig bewijskracht worden toegeschreven

U legt foto's voor van uw lichtgewonde zootje, die omwille van u lastiggevallen zou zijn door andere jongens in het dorp. U levert echter geen enkel bewijs dat de jongen op de foto uw zoon is, noch dat hij de verwondingen opliep onder de omstandigheden die u aanhaalt. Bovendien toont u niet aan waarom de pesterijen van jongens in uw dorp tegenover uw zoon relevant zouden zijn voor uw persoonlijke vrees om terug te keren naar Afghanistan.

U legt diverse foto's voor van uzelf in de context van uw werk bij Shamshad Television, onder andere met muzikanten en cricketspelers. Niet alleen kunnen dergelijke foto's relatief makkelijk worden vervalst of geënsceeneerd worden, ze leveren ook geen bewijs voor de vervolgingsfeiten die uit uw tewerkstelling voortgevloeid zouden zijn.

U legt, als antwoord op de notities van het persoonlijk onderhoud, een scan van diezelfde notities voor. Op deze scan zijn echter geen opmerkingen waar te nemen.

De begeleidende e-mail verschaft evenmin opmerkingen bij de notities. Dit document heeft dan ook geen enkele impact op de beoordeling van uw verzoek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de *COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022* en de *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022*, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve

omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en ‘8/’ van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het beginsel van non-refoulement.

Hij licht toe:

“Eerste onderdeel.

Verzoeker wordt afgewezen als politiek vluchteling omdat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van oordeel is dat de aangehaalde feiten of elementen onvoldoende zijn om in aanmerking te komen als politiek vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is het niet eens met de bevindingen van de CGVS.

Verzoeker benadrukt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden.

Verzoeker hekelt het feit dat de CGVS sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig en opmerkelijk.

Verzoeker die eerder asiel aanvraag in Oostenrijk en Frankrijk werd in de eerdere procedures niet geloofd. Zijn relaas werd ongeloofwaardig geacht, dit betekent echter niet dat zijn actueel relaas niet moet worden onderzocht.

Verzoeker wenst ondubbelzinnig klaarheid te scheppen omtrent zijn vluchtrelaas. Tot in België durfde verzoeker niet om open kaart te spelen over zijn problemen en vlucht.

Het komt vaak voor dat verzoekers om internationale bescherming geen volledige openheid kunnen verschaffen met betrekking tot bijvoorbeeld hun identiteit, hun reisroute, of met betrekking tot eerder gedane asielaanvragen. De redenen hiervoor zijn legio en soms zelfs zeer begrijpelijk: bijvoorbeeld psychologische gevolgen van ondergane vervolging, het gebrek aan goede voorlichting voor het verloop van een asielpcedure of het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten (G. WESTERVEEN, *Fraus Omnia Corruptit? Over list, leugen en bedrog.*, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, n° 4 van 2008, 266 – 272). Zo had ook verzoeker een reden om de waarheid te verbergen.

Zie o.a. p. 16 e.v. waaruit blijkt dat verzoeker het vertrouwen in de overheden kwijt is geraakt:

“Behalve het probleem van uw vrouw en kind en de machtsovername door de taliban: is er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd ivm met uw problemen?”

Er is nog een persoonlijk probleem met mijn schoonfamilie, maar dat is mijn persoonlijk probleem dat ik niet wil delen. Ik heb het met de autoriteiten gedeeld in Oostenrijk en Frankrijk maar dat heeft niets veranderd, en ik ben nog steeds in dezelfde slechte situatie.

U zegt dat het persoonlijk is en u het niet wilt delen, maar is het relevant voor uw verzoek om bescherming?

Wel, het is daaraan gerelateerd. Op dat moment was er de vorige overheid, dus konden mijn schoonfamilie niets doen. Maar nu zijn de taliban aan de macht en kunnen mijn schoonfamilie alles doen wat ze willen. Dus er is een verband.

Vertel me alles wat ik moet weten over uw problemen met uw schoonfamilie.

Als ik dit probleem vermeld, kan het een reden zijn voor een negatieve beslissing. Wat zal ik doen? U weet niet op basis van welk probleem u uw beslissing zal nemen, dat ik bij televisie werkte of dit probleem. Maar als u het wilt, kan ik het met u delen.”

En p. 19 CGVS:

“Waarom zei u eerder dat u daar slechts een paar weken was?”

Omdat ik deze zaak helemaal niet wilde delen. Omwille van dit probleem dat ik deelde, met de Franse en Oostenrijkse autoriteiten, ze zeiden me: waarom blijf je niet in Pakistan? Dat is een erg dom ding om te zeggen. Ik ben geen Pakistaan, ik kan daar niet blijven. Ik was bang dat ze hier ook zouden zeggen dat ik in Pakistan moest gaan leven. Ik kwam hier niet om plezier te hebben. Al 11 jaar ben ik gescheiden van mijn vrouw en zoon, die ik nooit gezien heb. Ik heb nooit geld- of werkproblemen gehad in mijn land. Als ik al al die jaren hier ben, is dat bewijs dat ik problemen had in mijn land waardoor ik niet kan terugkeren. Waarom vertelde u in Frankrijk dat de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek de problemen met uw schoonfamilie waren, en hier dat het de problemen met de taliban waren?

Wel, de reden van mijn vertrek is inderdaad dat ik bedreigingen kreeg van de taliban, dat mijn collega N.H. vermoord werd, en dat ik problemen had met mijn schoonfamilie. Ik heb dat hier verteld en in Frankrijk, maar in Frankrijk gaven ze meer belang aan het probleem met mijn schoonfamilie.”

Verzoeker heeft er tijdens zijn onderhoud in Frankrijk en Oostenrijk voor geopteerd om enkele zaken te verdoezelen. Dit valt echter perfect te verklaren vanuit de onzekerheid en de beïnvloedbaarheid die elke verzoeker om internationale bescherming typeert die een vreemd land binnenkomt. Bovendien hebben de aard van vragen verzoeker zeer gevoelig en wantrouwig gemaakt zoals bv. ‘waarom kan je niet naar Pakistan terugkeren?’ enz.

In het algemeen zullen leugens door de verzoeker om internationale bescherming diens algemene geloofwaardigheid aantasten. UNHCR is echter altijd van mening geweest dat “untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner’s responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case” (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria*, § 199).

Rekening houdende met bovengaande argumentatie is het duidelijk dat het beginsel “*fraus omnia corruptit*” niet zonder meer kan worden toegepast. Verzoeker heeft immers nooit bewust de intentie gehad om de autoriteiten iets voor te liegen. Bovendien heeft verzoeker ervoor gekozen om in België de volledige waarheid te vertellen.

In deze context wenst de verzoeker dan ook te verwijzen naar het arrest van de RvV van 10 augustus 2015, nr. 150.548 waarin de Raad herinnert aan vaststaande rechtspraak waaruit besloten moet worden dat verklaringen van een asielzoeker ertoe kunnen leiden dat het CGVS legitiem de goede trouw van de asielzoeker in vraag stelt, maar dat stelt het CGVS er niet van vrij te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de reeds eerdere vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en de nieuwe elementen en stukken worden tevens als loutere beweringen en ongeloofwaardig afgedaan.

Het CGVS heeft in casu geen voldoende onderzoek gedaan en gaat uit van de reeds afgelegde verklaringen zonder rekening te houden met de verklaringen en stukken van verzoeker.

Tweede onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt ook het volgende gesteld:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.”

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering.

Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een zeer lange periode in Europa, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als ‘verwesterd’. Verzoeker woont in Europa het grootste deel van zijn volwassen leven.

Verzoeker heeft in Afghanistan gewerkt in de media, TV. Hij werkte samen met artiesten, zangers enz. Hij zat in programma’s en deed interviews enz. Ondertussen is de situatie onder de Taliban zodanig veranderd dat de media aan banden wordt gelegd. Artiesten kunnen niet meer vrij zingen, optreden enz. Het werk van mediamedewerkers wordt onder de loep genomen en is niet meer vrij. Verzoeker wordt geassocieerd met TV dat nu valt onder zeer strikte regels. Verzoeker had reeds in Afghanistan een liberaal profiel.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico om gepercipieerd te worden als ‘verwesterd’ in geval van terugkeer uit het Westen. De Taliban controleert sinds de overname van de macht het hele Afghaanse grondgebied. Bijgevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder dit Talibanbewind.

Dit gaat gepaard met het feit dat de bevolking er doordrongen is van deze extreem conservatieve ideeën, die met name verspreid wordt via de lokale madrassa’s en moskeeën, evenals van de visie op uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker.

Verzoeker zou bij een terugkeer risico lopen omwille van zijn zeer liberaal profiel.

In deze zin wenst verzoeker te verwijzen naar informatie die het CGVS publiceert op haar website en meer bepaald naar

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_targeting_of_individuals_20220816.pdf, p. 161:

“Recorded events targeting journalists and media workers during the reference period included several detentions. In some instances journalists were detained after reporting on protesters criticising the Taliban and after hosting guests in television shows criticising the Taliban. On 17 March 2022, three TOLONews employees were detained by the Taliban, reportedly for sharing news about the Taliban’s prohibition of foreign drama series. They were released after 21 hours. On 19 April 2022, an Afghan journalist was arrested while reporting on a bombing at the Abdul Rahim Shahid school in western Kabul. He was accused of being ‘complicit in organising the attack’ and was severely beaten before being released two hours later. On 24 May 2022, Taliban intelligence officials reportedly detained the former owner and editor of Radio Aftab at a checkpoint in Herat City, after detecting journalistic posts on his social media accounts while searching his phone. They detained him and accused him of working as a journalist for NRF. No official charges were however brought against him. 1655 In some instances, journalists were detained by the Taliban while trying to cover women.

An anonymous human rights defender, interviewed by DIS, stated that a journalist he knew had been executed by the Taliban in Helmand Province in January 2022. The source stated that the journalist ‘wrote critically on Facebook’.”

In deze context wenst de verzoeker ook te verwijzen naar p. 50 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_targeting_of_individuals_20220816.pdf:

“An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative people fled due to poverty and it had nothing to do with fearing the Taliban, but they were attracted by the economically better life in the West. The other narrative was about the elites that left, they were not seen as ‘Afghans’, but as corrupt ‘puppets’ of the ‘occupation’, and as

opposed to the population. They were considered to lack 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source, these narratives also existed among the general population, as there was an anger towards the previous government and elites due to corruption and failures.

p. 51:

"In a report based on interviews with Afghans returning to Afghanistan from Sweden before the Taliban takeover in 2021, the researchers noted several accounts of a stigma of being returned, and a common perception that a person must have committed a crime to be deported, or that people returning from Europe were 'loaded with money'. Out of fear of being harassed or robbed, some did not disclose that they were returnees. Another perception was that 'returnees could be contaminated with Western ideas and values', undermining the Islamic faith and generating mistrust."

Verzoeker wenst tevens te verwijzen naar het AAB Afghanistan, maart 22, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/03/28/algemeen-ambtsbericht-afghanistan-maart-2022>, p 182:

"Uit onderzoek met 63 Afgaanse terugkeerders uit Duitsland die na terugkeer langer dan twee maanden in Afghanistan bleven, bleek dat 90,5% slachtoffer was geworden van geweld en dat 54% het slachtoffer was geworden van meerdere geweldsincidenten. Het betrof volgens de onderzoeker, Friederike Stahlmann, zowel geweldsincidenten die direct gerelateerd waren aan de status van de persoon als terugkeerder en geweldsincidenten die iedereen hadden kunnen overkomen in Afghanistan. In de eerste categorie van geweld vielen incidenten waarbij familie, bekenden of derden de terugkeerder geweld toebrachten, omdat zij vermoedden dat de terugkeerder zich had misdragen in Europa. In deze categorie viel ook geweld tegen de terugkeerder ten gevolge van zijn onvermogen om de schuld die werd opgedaan om de reis naar Europa te financieren, terug te betalen. In de tweede categorie viel geweld dat gepaard gaat met dwangrekrutering, aanslagen en criminaliteit. Volgens data van MMC rapporteerden terugkeerders uit Europese landen vaker dan terugkeerders uit Iran, Pakistan, Turkije en andere landen dat geweld hun grootste probleem was bij terugkeer. 51% van de terugkeerders uit Europa identificeerde geweld als de grootste uitdaging bij terugkeer."

Door te stellen dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer negatief zou worden gepercipieerd zodat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming wordt het motiveringsbeginsel geschonden. De bestreden beslissing is in strijd met de gegevens van het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker gekend is als een mediapersoon, vrije denker is, bovendien door zijn zeer lange verblijf in Europa volledig verwesterd is."

2.3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Hij licht toe:

"-Art. 48/4. § 1 Vreemdelingenwet:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire beschermde en verwijst hiervoor naar beschikbare landen informatie. Deze informatie vermeldt dat de veiligheidssituatie sinds het aantreden van de Taliban duidelijk verbeterd is.

Uit deze informatie blijkt nochtans ook dat de veiligheidssituatie in Kabul, waar verzoeker vandaan komt, zeer slecht is en dat hij omwille van zijn profiel nog meer risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In deze context wenst de verzoeker te verwijzen naar:

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_security_situation_20220823.pdf, p. 85:

"An anonymous international NGO based in Kabul and an anonymous international analyst based in Afghanistan, consulted by the Swedish Migration Agency in March 2022, both stated that crime had

increased in Kabul and had become more violent. These sources stated that the Taliban government seemed to lack capacity to prosecute crime and keep suspected criminals in custody.”

En p. 86:

“In the reference period, ACLED recorded 22 instances of violence against journalists in Kabul City, 11 of which were classified as ‘attacks.’ According to ACLED, all six attacks on journalists by unidentified armed groups, documented countrywide, occurred in Kabul City.”

Het risico van verzoeker wordt verhoogd door zijn specifiek profiel: werk in de media, gehuwd zonder toestemming, al jaren in Europa, hij werkte in België, spreekt Nederlands, wenst het respect van zijn vrijheden, enz. Hij zal worden beschouwd als verwesterd.

In het bijzonder moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar willekeurig geweld heerst, alsook van het feit dat hij zal terugkeren als een verwesterde man en als een asielzoeker wiens verzoek werd geweigerd.”

Hij verklaart in een eerste middelonderdeel dat hij het probleem met de schoonfamilie niet heeft vermeld uit vrees dat zijn asielverzoek geweigerd zou worden; dit probleem werd immers reeds in Oostenrijk ongeloofwaardig geacht. Verzoeker wijst er op dat de onzekerheid als verzoeker om internationale bescherming zijn verklaringen aannemelijk maakt.

In het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij verwesterd is en dat hij in Afghanistan in de media heeft gewerkt, dat hij om deze reden wordt gevisieerd wanneer hij terugkeert vanuit het westen. Hij heeft een liberaal profiel.

2.3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.4. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe bewijsstukken voorgelegd.

2.5. De verwerende partij legt op 12 januari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf ;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;

- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn familie door de taliban werden vervolgd omwille van zijn werk voor de televisie en anderzijds de problemen met zijn schoonfamilie en omwille van de afkeuring van het huwelijk met zijn vrouw. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de protection officer bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- negatieve indicaties:
 - o Uit het Eurodacsysteem blijkt dat verzoeker in Oostenrijk en in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij ging in Frankrijk ook in beroep tegen de weigeringsbeslissing en diende later een meervoudige VIB waarbij hij een tweede maal beroep aantekende. Verzoeker heeft uitgebreid de asielprocedure doorlopen met alle beroepsmogelijkheden en had daarbij alle gelegenheid om onduidelijke, tegenstrijdige of onaannemelijke elementen ophelderen en bijkomende stukken ter staving verzamelen en voorleggen. Verzoeker had de mogelijkheid in deze landen de fouten rechte te zetten. Hij verkoos om een nieuw VIB op te starten in België.
 - o Hij haalde in Frankrijk net als in België twee problemen aan: bedreigingen door de taliban omwille van zijn werk in de televisiesector, en problemen met zijn schoonfamilie omwille van de afkeuring van zijn huwelijk. Het gewicht dat hij toekende aan die beide problemen verschilt echter sterk en het verloop van de feiten stemt onderling niet overeen:
 - In Frankrijk benaderde hij de problemen met zijn schoonfamilie en niet die met de taliban. Hij noemde de problemen met de taliban alleen als verklaring voor zijn overstap naar Kabul News, maar kwam er pas later op terug toen hem er expliciet naar werd gevraagd.
 - In België was zijn verklaring vrijwel het tegenovergestelde. Hij meldde de problemen met zijn schoonfamilie niet bij de DVZ, ondanks expliciete vragen hierover. Hij benadrukte tijdens het interview bij CGVS dat hij deze problemen niet had genoemd bij de DVZ vanwege de noodzaak om beknopt te zijn, maar toen hem werd gevraagd

waarom hij Afghanistan ontvluchtte, sprak hij spontaan alleen over zijn problemen met de taliban.

- Pas toen hem werd gevraagd of er naast de problemen met de taliban nog andere redenen waren voor zijn vlucht, noemde hij de problemen met zijn schoonfamilie, maar zei hij dat hij die niet wilde delen uit angst voor een negatieve beslissing, en stemde pas in nadat hem werd verteld dat het zijn plicht was om alle relevante elementen te vermelden.
 - De discrepantie tussen het belang dat hij aan beide problemen hechtte in Frankrijk en België ondermijnt zijn geloofwaardigheid, aangezien hij verklaarde dat hij in Frankrijk en Oostenrijk hetzelfde vertelde als in België. Het opzettelijk verzwijgen van zijn problemen met zijn schoonfamilie, hoewel hij die relevant achtte voor zijn verzoek, wijst op een gebrek aan medewerking bij de beoordeling van zijn verzoek.
- De “*Belgische*” versie van het asielrelaas verschilt op cruciale punten van die in Frankrijk:
- In Frankrijk werden de moord op N.H. en verschillende aanslagen niet vermeld, evenals problemen met de taliban na de overstap naar Kabul News.
 - In Frankrijk gaf hij aan in 2011 uit Afghanistan te zijn vertrokken, terwijl hij in België verklaarde dat dit in 2012 gebeurde.
 - Kleine details, zoals de datum van de eerste dreigbrief van de taliban (2009 in België, eind 2010 in Frankrijk) en zijn werkgevers bij Maiwand Television en Shams Production, verschilden tussen de twee versies.
 - Ondanks zijn bewering dat hij beide problemen in beide landen meldde, bleek uit de Franse versie dat hij Afghanistan verliet vanwege problemen met zijn schoonfamilie. Hierop gewezen, verklaarde hij dat de Franse autoriteiten meer aandacht besteedden aan zijn persoonlijke problemen, maar hij had zelf deze persoonlijke problemen als de werkelijke reden van zijn vertrek genoemd. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen zijn geloofwaardigheid en tonen een gebrek aan consistentie in zijn verhaal.
- De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen in België en die in Frankrijk versterken het beeld dat hij de autoriteiten tracht te misleiden bij de behandeling van zijn verzoek:
- Bij de DVZ beweerde hij nooit in Pakistan te zijn geweest, terwijl hij bij het CGVS aanvankelijk verklaarde slechts een tweetal weken in Pakistan te hebben doorgebracht. Uit het Franse dossier blijkt echter dat hij daar 1 à 2 jaar verbleef en zelfs met zijn familie woonde, inclusief gedurende het volledige jaar 2012, het jaar waarin hij beweert Afghanistan te zijn ontvlucht vanwege nieuwe ontwikkelingen.
 - Uiteindelijk gaf hij bij het CGVS toe dat hij een jaar in Pakistan verbleef. Toen hem werd gevraagd waarom hij eerder valse verklaringen aflegde, zei hij dat hij dit feit niet wilde delen omdat hij vreesde dat hij in België hetzelfde advies zou krijgen als in Frankrijk en Oostenrijk, waar hem werd gezegd dat hij in Pakistan kon verblijven. Geen van de beslissingen van OFPRA of arresten van CNDA geeft aan dat Pakistan ooit door de Franse autoriteiten werd voorgesteld als een legitiem beschermingsalternatief voor hem, wat in directe tegenspraak is met zijn verklaringen hierover.
 - In Frankrijk verzweg hij zijn ongeveer vier jaar langdurige verblijf in Oostenrijk (NPO Frankrijk p. 9) en het VIB dat hij er indiende.

2.7. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat er geen sprake was van kwade trouw, maar dat hij in zijn eerdere beschermingsverzoeken geen open kaart durfde te spelen. Door zijn verleden heeft hij geleerd om de overheden te wantrouwen.

De Raad merkt op dat, een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de vreemdelingenwet een medewerkingsplicht heeft. De vaststelling dat de betrokkene gegevens achterhoudt kan wijzen op een gebrekkige medewerking en kan aldus een negatieve indicatie inhouden.

Verzoekers verklaring dat hij de overheid wantrouwt doet er geen afbreuk aan dat hij sedert 2012 in Europa verblijft. Hij heeft in Oostenrijk en Frankrijk meerdere asielprocedure doorlopen, ook in beroep, en kan aldus in redelijkheid geacht worden te weten wat de asielprocedure inhoudt. Verzoekers betoog dat hij de overheden wiens bescherming hij inroept niet vertrouwt, overtuigt niet. Daarbij dient wel opgemerkt dat de beoordeling van het asielrelaas een geheel vormt. Verzoeker voert dan wel aan dat het verzoek om internationale bescherming niet mag worden geweigerd op basis van een enkele onjuiste verklaring, hij gaat echter niet in op het geheel aan motieven dat de bestreden beslissing vormt. De bestreden beslissing beperkt zich er niet toe vast te stellen dat verzoeker in België zijn probleem uiteenzet als een probleem met de taliban omwille van zijn werk in de media, terwijl hij in Frankrijk verklaarde problemen te hebben met zijn schoonfamilie.

Verzoekers asielrelaas verschilde in België ook op cruciale punten van het asielrelaas in Frankrijk. Zo werd de moord op N.H. en verschillende aanslagen niet vermeld, evenals problemen met de taliban na de overstap naar Kabul News, was het tijdstip van vertrek uit Afghanistan niet hetzelfde, en waren de details omtrent de dreigbrieven en met betrekking tot zijn werkgevers verschillend.

Waar verzoeker er op wijst dat hij verklaarde niet in Pakistan te zijn geweest omdat hij vreesde dat in Frankrijk en Oostenrijk om die reden zijn aanvraag geweigerd zou worden, merkt Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht. De bestreden beslissing wijst erop dat uit de beslissingen van de Franse asielinstanties niet blijkt dat een weigering omwille van het verblijf in Pakistan werd overwogen. Verzoekers keuze om essentiële elementen omtrent zijn vlucht en verblijfplaatsen te verzwijgen in functie van zijn vermeende kansen op erkenning als vluchteling, kan niet anders worden gezien dan een gebrek aan medewerking. Met zijn betoog weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet, noch brengt hij gegevens aan die de Raad kunnen brengen tot een andere zienswijze.

2.8. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft en als voormalige werknemer in de televisie- en mediasector een zeer verwesterd en liberaal profiel heeft.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek.

In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen*

Ambtsbericht Afghanistan, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen. In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker, geboren in 1989, als volwassen man naar Europa is gekomen. Uit het Franse dossier blijkt niet dat verzoeker nog problemen kende met de taliban na zijn overstap naar Kabul News, noch blijkt dat zijn beroepsactiviteiten in de TV-sector ertoe geleid hebben dat hij omwille van zijn profiel werd geïdentificeerd door de taliban.

Verzoeker voert ook geen concrete elementen aan waarom hij, louter omwille van zijn lange verblijf buiten Afghanistan, als verwesterd zou worden gepercipieerd. Verzoeker verwijst op algemene wijze naar het feit dat hij zich heeft aangepast aan de Westerse liberale en vrije levensstijl, met dit algemeen betoog toont hij echter niet aan dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd in Afghanistan. Uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan niet blijken dat voor alle Afghanen die vanuit het buitenland terugkeren een gegronde vrees voor vervolging dan wel ernstige schade kan worden aangenomen, noch dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.9.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch.

Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.9.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden.

Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEDDocumenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. Buiten de elementen met betrekking tot het vluchtrelaas, die hoger reeds werden besproken, voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijnen hoofde wijzen op een verhoogd risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT